

TEWYX

ALEX ADAMS

Obsah

Předmluva	5
Část I.	6
Kapitola 1 První přednáška	7
Kapitola 2 Učebna Nové trendy	10
Kapitola 3 Společný oběd	15
Kapitola 4 První představení projektu	17
Kapitola 5 Koleje vs. dům Nové trendy	20
Kapitola 6 Párty v domě Nové trendy	22
Kapitola 7 Po párty	26
Kapitola 8 Před natáčením	28
Kapitola 9 Příprava záznamu přednášky	31
Kapitola 10 Albertův první úspěch	34
Kapitola 11 Další natáčení	38
Kapitola 12 Školení natáčení	40
Kapitola 13 Život začíná	42
Kapitola 14 Exekuce	45
Kapitola 15 Albert a hot jóga	48
Kapitola 16 Albert a stopování	50
Kapitola 17 Spolupráce s osobnostmi	53
Kapitola 18 John a jeho svět	55
Kapitola 19 John a jeho přednášky	57
Kapitola 20 Setkání s tetou	61
Kapitola 21 Spolupráce s Timem	63
Kapitola 22 Licenční kartičky	66
Kapitola 23 Zloděj	67
Kapitola 24 Hacker	68
Kapitola 25 Školení Nový vs. Starý svět	70
Kapitola 26 Setkání Johna s prostitutkou	74
Kapitola 27 Školení u Johna	75
Kapitola 28 Setkání u Davida	79
Kapitola 29 Nový spolupracovník	82
Kapitola 30 Susan a Albert v divadle	84

Část II	86
Kapitola 1 Chata na horách 2020	87
Kapitola 2 Setkání s překladatelkou	89
Kapitola 3 Setkání s překladatelkou II	91
Kapitola 4 Albert a hudební festivaly	95
Kapitola 5 Plán Albertovy cesty po světě	96
Kapitola 6 Albertova cesta po světě	98
Kapitola 7 Setkání s Timem	101
Kapitola 8 Setkání s přáteli	103
Kapitola 9 A je to tady	105
Kapitola 10 Nová budoucnost	107
Kapitola 12 Setkání s Paulem	109
Kapitola 13 Skype s tetou	111
Kapitola 14 John a jeho firmy	113
Kapitola 15 Albert v televizi	114
Kapitola 16 Setkání asociace médií	116
Kapitola 17 Spolupráce s divadlem	118
Kapitola 18 Nové kurzy	119
Kapitola 19 Johnův pád	120
Kapitola 20 Nové statistiky	123
Kapitola 21 Vstup investorů	124
Kapitola 22 Tewyx centrum	125
Kapitola 23 Narození syna	127
Kapitola 24 Rozhovor v médiích	129
Kapitola 25 Velký zájem o spolupráci	130
Kapitola 26 Nástup dětí do školy	131
Kapitola 27 David a Alex ve vězení	133
Kapitola 28 Nové a nové kurzy	135
Kapitola 29 Prodej Vánoce 2020	136
Kapitola 30 Vánoce 2020 doma	137

Část III	138
Kapitola 1 Chata 2021	139
Kapitola 2 Setkání s partnery	141
Kapitola 3 Rozpočty firem	144
Kapitola 4 Hádky se Susan	145
Kapitola 5 Návštěva bezdomovců	147
Kapitola 6 Návštěva ve vězení	149
Kapitola 7 Párty pro bezdomovce	153
Kapitola 8 Probuzení ve vězení	157
Kapitola 9 Setkání s Monikou	159
Kapitola 10 Rozchod se Susan	161
Kapitola 11 Jednání se zástupci festivalů	162
Kapitola 12 Nástup Bryana, Silvera a Jacka	164
Kapitola 13 S Monikou v divadle	165
Kapitola 14 Školní rok 2021/2022	167
Kapitola 15 Sledování Susan	170
Kapitola 16 Chata	173
Kapitola 17 Albert a Susan	175
Kapitola 18 Poděkování Albertovi	178
Kapitola 19 Společná večeře	180
Kapitola 20 Nákup auta	182
Kapitola 21 Propuštění Davida a Alexe	184
Kapitola 22 Velký seminář	186
Kapitola 23 Karanténa	191
Kapitola 24 Rozdělení peněz	193
Kapitola 25 Setkání s Nelou	194
Kapitola 26 Návštěva ve vězení	195
Kapitola 27 Skutečná rodina	197
Kapitola 28 Vánoce u Susan a Davida	199
Kapitola 29 Párty za rok 2021	203
Kapitola 30 Přednáška na univerzitě	205

Předmluva

Tato kniha by vás měla inspirovat a ukázat vám to, co (ne)chcete vidět.

Alex Adams

ČÁST I

Kapitola 1 První přednáška

9:00, středa 13. dubna 2016, univerzitní přednáškový sál

Albert společně s dalšími asi sto studenty sedí v přednáškovém sále univerzity.

Poslouchají přednášku, která začala v devět hodin a bude trvat 90 minut. Albert a jeho kolegové studují čtvrtý ročník a na vysoké škole už patří mezi zkušené mazáky. Nejsou už proto tak aktivní jako nezkušení prváci a pravidelně chodí na přednášky přímo z různých večírků či akcí.

Albert měří 170 cm a má velké břicho.

Obvykle chodí neučesaný a neoholený. Na sobě mívá nevkusné tričko a roztrhané kalhoty, na nohou obyčejné tenisky.

Pravidelně sedává v první řadě, jako jediný, protože nepatří mezi nejchytřejší studenty a pouze svou vlastní touhou a vnitřní disciplínou se dostal do čtvrtého ročníku.

Do 18 let vyrůstal s rodiči, kteří se mu maximálně věnovali a procestovali s ním celý svět, protože otec pracoval jako obchodník s kávou. Ale když mu bylo 19, rodiče zahynuli při autonehodě. Neměl žádného sourozence, zůstal sám, z rodiny už žije pouze teta Ema.

Před Albertem je černá tabule, na kterou profesor píše křídou. Když se Albert otočí, vidí za sebou patnáct řad lavic, které jdou stupňovitě nahoru jako v kině. Sedí v nich studenti, kteří se nudí, zívají nebo dospávají včerejší večírek, někteří si zapisují přednášku do sešitů nebo do svého notebooku či tabletu. Místnost nemá žádné okno, a světlo tak obstarávají staré zářivky vydávající monotónní hučení.

Dnešní ekonomická situace zajistí všem absolventům dobře placenou práci, protože ekonomika běží a nezaměstnanost je na minimální úrovni.

Albert všechny přítomné spolužáky zná, ale nejvíce se přátelí s Davidem a Susan. Tenhle pár sedí uprostřed místnosti. David

je vysoký blondák sportovní postavy a Susan sympatická štíhlá, pěkně oblečená slečna s dlouhými hnědými vlasy. Před oběma je notebook, do kterého si zaznamenávají poznámky. Chodili spolu na základní i střední školu a už od prvního ročníku vysoké školy tvoří pár.

Kromě vysokoškolského studia Susan ještě pracuje jako módní návrhářka, díky čemuž je vždy výborně oblečená a zná spousty lidí z šoubyznysu a novináře a pravidelně chodí na různé společenské večírky.

Mezi Albertovy kamarády patří také spolužáci sedící v poslední řadě.

Sedí zde John Jackson, premiant základní školy, střední školy, který má všechno, co chce, jeho rodiče vlastní bohatou firmu. Na co sáhne, to mu jde, je zkrátka miláčkem všech.

John se s oblibou obléká tak, aby byl středem pozornosti. Hodnota jeho šatníku dosahuje výše ročního platu průměrného zaměstnance. Nikdy si nezapomene vzít jedny ze svých deseti hodinek značky Rolex a vždy zvolí takové, které mu nejvíce ladí s oblečením.

Tenhle vysoký sympaták se sportovní postavou a hnědými vlasy záměrně sedává v poslední řadě, nejen aby měl o všem přehled, ale hlavně proto, aby k sobě dovolil přisednout jen někomu, na kom mu záleží.

Dnes po jeho pravé ruce sedí Marget.

Marget, nejkrásnější holka v ročníku, vysoká štíhlá blondýnka, modelka, která fotila pro různé světové značky v oblasti kosmetiky a spodního prádla. Vždy chodí úžasně oblečena a nechává vyniknout své dlouhé nohy. Když šplhá po schodech do poslední řady za Johnem, všichni na ni zírají.

V poslední řadě sedí také Andy, Zilafa a Alex.

Přednášky profesora Robsona nebyly povinné, stejně jako všechny ostatní přednášky, ale oproti ostatním se v něčem liší.

Profesor Robson používal praktické poznatky ze života a konkrétních firem, kde působil, takový výklad tedy nebylo možné najít v žádné učebnici ani skriptech, což dodávalo tématu na zajímavosti.

Na konci přednášky se Albert vydal za profesorem.

„Dobrý den, jmenuji se Albert Simon a rád bych se vás na něco zeptal.“

Šedesátiletý profesor, podobný Einsteinovi v nejlepších letech a oděný jako obvykle do tmavého obleku a bílé košile, je na vysoké škole, kde učí už téměř 30 let, největším odborníkem. K jeho nejoblíbenějším větám patří „nemám čas“. A tak dostal přezdívku Nemám čas.

„Promiňte, nemám čas,“ dostal své přezdívce profesor.

„Vím, že toho máte hodně, ale jen na chvíli,“ nenechá se odbýt Albert.

„Tak za mnou přijďte odpoledne do mé kanceláře,“ podvolí se nakonec přeci jen Robson.

„Děkuji za váš čas,“ odvětlí Albert a do diáře pohotově zaznamenává termín setkání.

Kapitola 2 Učebna Nové trendy

11:00, středa 13. dubna 2016, učebna Nové trendy

Albert se na odpolední setkání s profesorem Nemám čas opravdu těšil.

Ještě před tím měl jako každou středu od jedenácti hodin přednášku profesora Tima Claina na téma Nové trendy a pak oběd v místní jídelně.

Padesátiletý profesor Tim Clain si stále udržoval sportovní postavu a vůbec o sebe hodně dbal. Samozřejmostí u něj byla nejen vždycky výborná nálada a úsměv, ale i dokonale padnoucí košile nebo oblek. Snažil se oblékat moderně, ale formálně.

Předmět Nové trendy byl na katedře nový a profesor Clain se ho snažil několik let prosadit, navzdory zkostnatělému systému školství. Věděl, že něco podobného ve školách chybí, a to nejen ve škole, kde učí, ale i jinde, a chtěl v něm uplatnit bohaté a praktické zkušenosti ze svého působení v Silicon Valley.

Dnešní přednáška se věnovala novým trendům v oblasti pracovního prostředí a zúčastnilo se jí patnáct studentů, mezi nimiž byl Albert, John, jeho přítelkyně Marget, ale taky Andy, Albert nebo Zilafa a David se Susan.

Profesor dnes ukazoval pracovní prostředí podle nových trendů, ale zároveň prezentoval místnost zařízenou podle „starých principů“ a po každém posluchači přednášky chtěl, ať si sám uvědomí, co se mu líbí a co ne.

Tim uvedl studenty do krásné moderní zasedací místnosti, která vypadala, jako by přišla z budoucnosti.

Příjemné sedačky a pohodlné sedací vaky přímo vybízely ke spánku a relaxaci. Byly tam taky houpací sítě, mohutný stůl a moderní židle, na stěnách plazmové televize. Celá místnost příjemně voněla. Patřila k ní i kuchyňka, kde si mohl každý

dát, na co měl chuť, ať už to byla kola, džus nebo něco k jídlu.

„Jak se vám ta místnost líbí?“ začal nenápadně Tim.

„Hodně,“ odpovídali studenti.

„Co ještě?“ pokračoval Tim.

„Mně se líbí ty moderní plazmy na stěně, a že je všude silná wifi,“ doplnil John.

„Tak teď pojďme do vedlejší místnosti, kde uvidíme jinou zasedačku,“ pokračoval profesor Tim.

V zasedací místnosti, kam vstoupili, byly nepohodlné židle, nevzhledný stůl, a hlavně to celé působilo neútně.

Asi nejvíc nepatřícně ale vypadaly staré dveře z umakartu, polepené obrázkem nahotinky z Playboye.

„Můžu si to vyfotit?“ požádal Albert. „Samozřejmě,“ odvětil profesor. A tak se fotka vzápětí ocitla na Albertově Facebooku s komentářem:

ZDE CHCI PRACOVAT :)

„Je důležité si uvědomit,“ řekl profesor Tim, „že v práci trávíme 8–10 hodin denně, a toto pracovní prostředí nás hodně ovlivňuje. Už dnes a v budoucnu bude pracovní prostředí rozhodovat o tom, kde budou chtít lidé pracovat,“ pokračoval profesor ke studentům. „Pojďme se vrátit do první přednáškové místnosti.“

Studenti se usadili do pohodlných vaků a profesor pustil plazmu, ze které promlouval asi pětapadesátiletý usměvavý muž v luxurním obleku.

„Dobrý den, jmenuj se Mr. New a vítám vás v této zasedací místnosti. Přeji vám, ať se vám daří, ať jste úspěšní, ať spolu co nejvíce spolupracujete a inspirujete se navzájem. Ať si pomáháte v dobách dobrých i zlých.“

U nás vás čeká zajímavý plat a samozřejmě bonusy závislé na tom, jak se naší firmě bude dařit. Mějte svou vizi, za kterou půjdete.“

„Ano,“ navázal profesor, „je nutné, aby spolu lidé co nejvíce spolupracovali a inspirovali se. V životě prostě přijdou i horší chvíle.“

Před každého studenta pak položil jednoduchý dotazník.

„Napište, jak se vám líbí tato místnost nebo jak na vás působí, co řekl Mr. New.“

A studenti seděli ve vacích, někteří u masivního stolu a psali své poznatky.

Po chvíli profesor zavelel: „A nyní se přesuňme do vedlejší místnosti.“

Studenti vstoupili do neútulné a zapáchající místnosti.

Usadili se na nepohodlné židle a profesor pustil další záznam. Na obrazovce se objevil nevzhledný a obtloustlý muž, jehož projev dotvářela kromě umaštěného trička i značná míra vulgarity.

„Dobrý den, jmenuji se Mr. Old a dnes vám ukážu, jak donutit lidi dělat. Pokud nebudete dodržovat mé pokyny, dostanete padáka, protože já mám vždycky pravdu, a pokud budete mít jiný názor, udělám vám ze života peklo. U nás se pracuje za minimální mzdu a nepočítejte s tím, že vám někdy přidám peníze, řekl jsem to dostatečně jasně?“ Na důkaz svého přesvědčení Mr. Old pohrozil pěstí.

Studenti před sebou měli manuály, do kterých zapisovali poznámky o tom, co se jim v této místnosti líbilo či nelíbilo.

„Nyní si můžete sami zvolit, jestli chcete být v této místnosti nebo ve vedlejší,“ řekl profesor.

Všichni studenti si uvědomili, že v takovém prostředí pracovat nechťejí, a přesunuli se do původní místnosti. Albert se usadil v houpací síti vedle pana profesora. „Pane profesore, mám skvělý nápad.“

„Jaký?“ zeptal se Tim se svým blahodárným klidem.

„Napadlo mě, že by se všechny přednášky, které se pořádají u nás ve škole, mohly nahrát na video a pak je můžeme kdykoli pouštět, až budeme mít čas, a poslouchat je třeba tady v houpací síti.“

„To je fakt dobrý nápad!“ ocenil Clain Albertovo nadšení.
„A jak to chcete zařídit?“

Ale i na tuto otázku už znal Albert odpověď: „Dneska mám schůzku s profesorem Nemám čas a rád bych mu tento nápad prezentoval, on je jediný na této škole, kdo může rozhodnout, jestli celá škola do takové formy výuky může přejít.“

„To je opravdu výborný nápad. Přeju vám, ať to vyjde, Alberte!“ Alberta takové ocenění potěšilo.

Ve vedlejší houpací síti se houpala Zilafa a v ruce držela časopis o autech. Zilafa měřila asi 175 cm, měla plnoštíhlou postavu, zrzavé vlasy a potetované ruce. Milovala auta, vůni motorek a nevázaný způsob života.

Vtom někdo zaklepal na dveře učebny.

Do svých učeben zval profesor Clain často také různé manažery a majitele firem. Chtěl, aby se i ve firmách bralo v potaz pracovní prostředí. Taky usiloval o to více propojit školství s praxí, protože dobře věděl, že školství žáky a studenty na skutečný život nepřipravuje, a hlavně že ekonomika nemůže růst donekonečna a dříve nebo později přijde nějaký „průser“ a pád.

Právě přišla skupinka tří manažerů.

„Dobrý den,“ řekl profesor Clain,

„Dobrý den, jmenuju se Silver.“

„Dobrý den, já se jmenuju Jack.“

„Dobrý den, a já se jmenuju Bryan. Pracujeme v jedné obchodní firmě a přišli jsme na konzultaci ohledně změny pracovního prostředí.“

„Já vím,“ řekl profesor, „psali jste mi to. Dnešní konzultace bude

trvat zhruba hodinu a nejdřív vám ukázu dva rozdílné přístupy v oblasti firemní zasedací místnosti. Můžete mi prosím zopakovat vaše jména? Víte, mám na jména celkem špatnou paměť.“

Představili se tedy znovu. „Pracujeme jako úspěšní manažeři v jedné obchodní firmě,“ zakončil seznamování jeden z nich.

Při slovech úspěšní manažeři už Tim věděl, že něco je špatně, protože sebevědomí z těchto tří pánů opravdu jen sršelo, a pokora a respekt žádný.

Tim ty tři úspěšné manažery uvedl do místnosti „nových trendů“ a nechal je usadit se do pohodlných vaků.

„Víte, pánové, v práci trávíme podstatnou část svého života. Naše exkurze by měla lidem, kteří můžou pracovní prostředí druhých lidí ovlivnit, tyto rozdíly ukázat a ze své pozice je třeba dokonce přimět je upravit. Bohužel celá řada lidí může nabídnout lepší platy, zajistit lepší pracovní prostředí, ale myslí jen na sebe. A když pak přijde krize, zaměstnanci od nich odejdou a manažeři zůstanou bez příjmu.“

„Přeháníte, pane profesore, to se přece nemůže stát,“ odmítl Bryan.

„Pane Bryane, třeba i vy nebo vaši kolegové se můžete za pár let stát bezdomovci a budete rádi, když vám někdo pomůže.“

Bryan se od plic zasmál. „Já a bezdomovec? Mám dům, ženu a milenku, auto. Mě nic položit nemůže.“

Taky Silver a Jack se začali smát. „My vždycky vyhrájeme!“

A zatímco se manažeři přesouvali do druhé, „staré“ místnosti, Albert se svými spolužáky zamířil do jídelny na oběd.

Kapitola 3 Společný oběd

12:30, středa 13. dubna 2016, univerzitní jídelna

Albert věděl, že před osudovým setkáním s profesorem Nemám čas se musí pořádně najíst a napít.

Vstoupil do jídelny, kam chodil pravidelně nejen na oběd, ale také na snídane a večeře. Ve velké místnosti s kapacitou až 200 lidí právě obědvalo pouze zhruba čtyřicet studentů. Je to jedno z mála míst, kde se potkávají studenti z různých ročníků, a hlavně tu jsou velmi dobře patrné kontrasty mezi nimi. Projevují se nejen v tom, jak jsou oblečení, ale také jaké jídlo jedí.

Albert jídlo miloval, s láskou vzpomínal, jak kdysi vařili rodiče nebo jak sotceμπρίcestách posvětěnavštěvoval různé restaurace v hotelích či na zaoceánské lodi. Teď mu už ale při výběru z aktuální nabídky jídel myšlenky ubíhají k tomu, co přesně řekne panu profesorovi Nemám čas.

V jídelně už je John se svou Marget a studentky z prvních ročníků, které Albert nezná. Studentky jsou pěkně oblečené, nalíčené a zrovna s chichotem řeší své první lásky. Před sebou mají polévku, steak s hranolkami a zákusek a džus.

Albert oproti nim vypadá jako socka; bohužel tak nejen vypadá, ale prostě je. Jí pizzu a bezstarostně slečny tak trochu závistivě pozoruje. Zase by chtěl cestovat, jako když byl dítě, a rád by měl podobnou slečnu po svém boku.

Ale žádnou ještě neměl, byl panic a věděl, že je poslední v ročníku. Chtěl to zkoušet na jednu z těch sympatických mladých studentek. Nejvíce se mu líbila Kate, pravidelně ji asi čtyřikrát týdně v jídelně vídal v hloučku prvaček. Už delší dobu byl připraven, že ji osloví, a dnes cítil jedinečnou příležitost. Napsal dopis, který jí chtěl předat.

Albert přišel ke stolečku, kde seděly prvačky. „Ahoj, jmenuju se Albert a tady je dopis pro Kate.“

Kate, štíhlá dívka v červených šatech a s culíky na hlavě, poděkovala.

Otevřela obálku, kde stálo: Ahoj, jmenuji se Albert Simon, můj telefon je 777 777 777 a e-mail albertsimon@g...com, ozvi se mi, rád bych s Tebou šel na rande.

Kate si dopis přečetla, zvedla oči a pronesla: „Alberte, díky za dopis, ale já jsem zadaná a nemám čas se scházet se sockama.“

Holky, které s ní seděly v hloučku, se začaly při pohledu na Alberta smát.

„Promiň, ale já budu hodně, hodně bohatý a slavný,“ nenechal se Albert odbýt.

Slečny se začaly smát ještě více.

„Až budeš slavný a bohatý, tak mi napiš, pojď se, ty budoucí slavnej boháči, vyfotit,“ řekla Kate a všichni propukli v smích.

„OK,“ řekl Albert a s Kate se vyfotil.

Kapitola 4 První představení projektu

13:00, středa 13. dubna 2016, kancelář profesora Robsona

Po nešťastném setkání s Kate vyrazil Albert za profesorem Robsonem.

Nesměle přišel až k jeho kanceláři a už téměř zatřkal, když se musel začít smát. Cedulka se jménem byla přelepená. Stálo tam Mr. Nemám čas.

Nějaký student váženému panu profesorovi jmenovku trefně přelepil. Albert se tím trochu uklidnil a prvotní nervozita ustoupila.

Po zaklepání se ozvalo „dále“ a Albert vstoupil. Na první dojem působila profesova kancelář velmi zajímavě, byl tu stůl, pohodné židle, vitríny s pěknou řádkou různých ocenění, které profesor pravidelně získával.

Na stole byly rodinné fotografie a jeho překrásná dcera Marie, která pana profesora pravidelně doprovázela na různé společenské akce. Marie byla ten typ ženy, za kterou se na ulici otočil každý, muž i žena. Albert se s Marií nikdy nepotkal, znal ji jen z vyprávění.

„Dobrý den,“ pozdravil Albert.

„Dobrý den,“ odvětil profesor, „posad'te se. Dáte si vodu?“

„Ano,“ řekl Albert, a tak mu pan profesor donesl sklenici vody.

„Co vás ke mně přivádí?“ zahájil profesor konverzaci.

„Pane profesore,“ sbíral odvahu Albert, „napadlo mě, jak zjednodušit vaši práci.“

„Nerozumím...“

„Pane profesore, vím, že kromě naší školy učíte i ve firmách, a napadlo mě, že by se vaše přednášky mohly natáčet na video a díky tomu by se mohly ještě efektivněji šířit mezi studenty.“

„Nerozumím, můžete mi to říct ještě jednou?“ nechápal profesor.

„Prostě si myslím, že budoucnost je v online vzdělávání, tedy že se vaše i další přednášky jiných profesorů, učitelů nebo lektorů budou nahrávat a studenti si je budou pouštět. Zkrátka že všechno, co jde dělat online, se bude dělat online a lidi budou šetřit čas. Dnes na vaši přednášku přijde maximálně sto lidí a nemáte nikde záznam, ale když to dobře vymyslíme, dostanou se k vašim přednáškám lidi na celém světě.“

„A co pro to musím udělat?“ zeptal se profesor.

„Nic, já příště donesu na vaši přednášku kameru a natočíme ji.“

„Výborně, těším se, jak to rozjedeme. Řeknu vám, že jsem někdy z toho věčného přednášení tak unavený, a studenti tomu vůbec nevěnují pozornost. A náročné je také to cestování.“

„Abych nezapomněl,“ řekl Albert, „je nutné, abyste na tom videu vypadal opravdu dobře, tak si prosím vezměte třeba oblek, aby to vypadalo profesionálně.“

Albert měl se studiem špatné zkušenosti z minulosti. Chodil na „klasickou“ základní a střední školu, ale největší školu života dostal od svého otce, se kterým hodně cestoval po světě a navštěvoval nejen různé památky, ale také obchodní jednání a schůzky.

Když chodil Albert do třetí třídy, uměl počítat lépe než všechny ostatní děti a v hodině matematiky udělal test nejrychleji.

Paní učitelka si ho před celou třídou zavolala. „Alberte, tento test byl připravený na třicet minut a ty jsi ho udělal za deset. A to tady nebudu trpět. Když jsi tak chytrý, řekni mi, jak se počítá integrál.“ To Albert ve třetí třídě základní školy nemohl vědět, když jde o vysokoškolské učivo.

„Nevím,“ špitl Albert.

„No vidíš a máš za pět,“ trumfovala učitelka a celá třída propukla v smích.

Bohužel právě tato paní učitelka Alberta učila až do šesté třídy

a jeho averze vůči škole a autoritám díky tomu nabyly obrovských rozměrů.

Nejvíce ho bavilo cestování a vymýšlení nových a netradičních věcí v oblasti vzdělávání. Věděl, že učitelé a jejich „pseudo“ autority ovlivňují život tisíců dětí na světě, ať už tím, že je ponižují psychicky, nebo že nechtějí podpořit jejich sny a talent, a občas bohužel některé děti dokonce zastrašují. Jsou samozřejmě i výborní a úžasní učitelé, které znal ale jen z vyprávění, na učitele měl prostě smůlu. Stále si kladl tyto otázky:

Proč musí děti trávit čas ve škole, kterou nemají rády?

Proč se musí scházet s učiteli, které nemají rády?

Proč se musí učit učivo, které nemají rády?

Proč se musí učit něco, o čem vědí, že nikdy neuplatní v praxi?

Proč se musí biflovat nazpaměť tolik teorie?

Albert měl sen, aby žáci a studenti měli studium ze základní, střední nebo vysoké školy nahráno na videích, mohli se k němu kdykoli dostat a pouštět si ho opakovaně, a když pak nebudou látce rozumět, kombinovat takovou výuku s návštěvou školy v rámci konzultací.

Ted' je to tak, že když nerozumějí studiu ve škole a nestihnou si zapsat poznámky, mají problém se látku naučit, a pak se na ně zlobí učitelé a rodiče je kritizují za špatné známky.

Kapitola 5 Koleje vs. dům Nové trendy

19:00, středa 20. dubna 2016, dům Nové trendy

Večer měl Albert setkání s Johnem v jeho domě.

„Ahoj,“ řekl John. „Vítám tě v našem doupěti, trochu tě provedu.“ Dům pojmenovaný podle populárního předmětu měl dokonce i podobné vybavení. Velká terasa, houpací síť, vaky, bary, plazmová televize, prostě nové trendy. Johnovi ho koupili rodiče. V každém z osmi pokojů bydleli dva studenti, mimo jiné taky David se Susan. Ten největší obýval John.

Velká zahrada domu se pravidelně každé úterý proměnila v zázemí pro pověstné mejdany, kterých se obvykle účastnilo zhruba 70 lidí, tedy skoro všichni studenti, kteří se potkávali nejen na středečních přednáškách.

John měl coby organizátor těchto akcí skutečně cit pro to, jaké lidi pozvat, a nechyběli studenti ze všech ročníků. A tak se tu objevovali jak studenti ze čtvrtého ročníku, tak prvačky, které Albert vídal v jídelně, včetně Kate.

Albert bydlel na vysokoškolských kolejích. Ty už měly něco za sebou a na skromně vybaveném pokoji pospolu žilo šest lidí najednou a společně sdíleli tři patrové postele, jeden stůl a tři židle. Sociální zařízení bylo na chodbě. Studentům, kteří bydleli na kolejích, se říkalo socky. Zatímco studenti bydlící u Johna měli každý den společné večere a rauty, studenti-socky si na kolejích vařili párky, jedli rohlíky a další levné potraviny.

Kromě toho měli studenti v Johnově vile k dispozici služku, která jim prala prádlo a starala se o jejich šatník. Socky si praly samy a jejich prádlo bylo nevkusné a obnošené. O víkendech si Albert sice chodil přivydělávat do McDonaldu, ale i tak měl problémy kupovat si jídlo a utáhnout ubytování.

„Alberte, nechťel bys tady bydlet?“ zeptal se John a ukázal mu luxusní pokoj a koupelnu a kuchyň plně vybavenou veškerými moderními spotřebiči, včetně jahodové zmrzliny a jeho oblíbené šunkové pizzy v mrazáku.